

това не можемъ да ви повѣрваме, — казаха непознатитѣ.

Урасима-Таро бѣше поразенъ отъ това и съ очудване поглеждаше наоколо — и чакъ тогава забѣлѣза, че всичко наоколо му бѣше, наистина, много измѣнено отъ онова врѣме, когато той бѣше дома си.

— Може би, това е истина, що говорятъ тия хора! Нима азъ съмъ прѣживѣлъ 300 години при морската царица? А менъ ми се стори само три дни! Гледай, гледай, като въ сънъ, — мислѣше Урасима-Таро и пакъ се повърна къмъ морския брѣгъ.

Изъ пѣтя той си спомни за сандѣчето, което носѣше подъ мишница.

— Макаръ царицата и да ми поржча да го не отварямъ, но сега азъ нѣмамъ нито домъ, нито познати и съмъ самъ самненичѣкъ. А и какъ сега ще живѣя азъ? Ако пѣкъ отворя сандѣчето, може би, това, що има въ него, да ми помогне. — Така си говорѣше той и вървѣше изъ пѣтя.

Па спрѣ и подигна капака на сандѣчето. И въ сѣщия мигъ изъ сандѣчето се подигнаха три лиляви облака, увиха се около лицето му, и той отъ 24—25 годишенъ, какъвто бѣше, изведнажъ се прѣвърна въ старецъ съ сѣрчкано лице и съ слаби, треперливи колѣнѣ...

Прѣвелъ Ал. Спасовъ

